

I

(Információ)

A BÍRÓSÁG

A BÍRÓSÁG

Az Arbeitsgericht München 2004. február 26-i végzésével a Werner Mangold kontra Rüdiger Helm ügyben benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem

(C-144/04. sz. ügy)

(2004/C 146/01)

Az Arbeitsgericht München (Németország) 2004. február 26-i végzésével, amely 2004. március 17-én érkezett a Bíróság hivatalához, a Werner Mangold kontra Rüdiger Helm ügyben előzetes döntéshozatal iránti kérelmet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához, amelyben a következő kérdésekről kéri a Bíróság döntését:

1.a) A keretmegállapodás (az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodásról szóló 1999. június 28-i 1999/70/EK tanácsi irányelv⁽¹⁾) 8. szakaszának 3. pontját – a belső jogba történő átültetés során – úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes a korhatárnak 60 évről 58 évre történő leszállításából eredő csökkentett védelem?

1.b) A keretmegállapodás (az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodásról szóló 1999. június 28-i 1999/70/EK tanácsi irányelv) 5. szakaszának 1. pontját úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az a – az alapeljárásban érintetthez hasonló – nemzeti szabályozás, amely e szakasz 1. pontjában szereplő három korlátozás egyikét sem tartalmazza?

2. A foglalkoztatás és a munkavégzés során alkalmazott egyenlő bánásmód általános kereteinek létrehozásáról szóló 2000. november 27-i 2000/78/EK tanácsi irányelv⁽²⁾ 6. cikkét úgy kell-e értelmezni, hogy azzal ellentétes az a – az alapeljárásban érintetthez hasonló – nemzeti szabályozás, amely az 52 éves és annál idősebb

munkavállalókkal határozott idejű munkaszerződés megkötését objektív igazolás nélkül teszi lehetővé, és amely az objektív igazolást előíró elvvel ellentétes?

3. Az előző három kérdések egyikére adott igenlő válasz esetén a nemzeti bírónak figyelmen kívül kell-e hagynia a közösségi joggal ellentétes nemzeti szabályozást és azt a belső jogi általános elvet kell alkalmaznia, miszerint jogszerűen határozott idejű szerződést csak akkor lehet kötni, ha azt objektív alapon igazolják?

⁽¹⁾ HL L 175., 43. o.

⁽²⁾ HL L 303., 16. o.

A Finn Köztársaság által 2004. március 31-én az Európai Közösségek Bizottsága ellen benyújtott kereset

(C-162/04. sz. ügy)

(2004/C 146/02)

A Finn Köztársaság, képviseli: A. Guimaraes-Purokoski, kézbesítési cím: Luxembourg, 2004. március 31-én keresetet nyújtott be az Európai Közösségek Bíróságához az Európai Közösségek Bizottsága ellen.

A Finn Köztársaság a következő döntés meghozatalát kéri a Bíróságtól:

Elsődlegesen:

1. nyilvánítsa semmisnek az Európai Mezőgazdasági Orientációs és Garanciaalap (EMOGA) címén a tagállamok által kifizetett egyes költségeknek a közösségi finanszírozásból való kizárásáról szóló 2004. február 4-i 2004/136/EK bizottsági határozatot⁽¹⁾ abban a részében, amely Finnországot érinti;

2. kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

Másodlagosan:

3. nyilvánítsa semmisnek az Európai Mezőgazdasági Orientációs és Garanciaalap (EMOGA) címén a tagállamok által kifizetett egyes költségeknek a közösségi finanszírozásból való kizárásáról szóló 2004. február 4-i 2004/136/EK bizottsági határozatot abban a részében, amely a 3.194.596 euró összegre vonatkozik.

4. kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb jogi érvek:

Finnország a vitás határozattal kapcsolatban a következőket állapítja meg:

- i) A Bizottság nem megfelelően alkalmazta a 3887/92 rendelet ⁽¹⁾ 9.cikk (2) bekezdését és tévesen értékelte a helyzetet Észak-Karéliában. A Bizottság nem bizonyította, hogy a területalapú támogatás finn ellenőrző rendszerében jelentős hiányok tapasztalhatók Észak-Karéliában, és hogy a Bizottság által megkövetelt korrekciós intézkedéseket a finn hatóságok nem hozták meg;
- ii) A Bizottság tévesen értékelte a helyzetet Észak-Ostrobotniában, Észak-Savóban, Közép-Finnországban, Kainuuban és Lappföldön. Nem bizonyította, hogy a területalapú támogatás finn ellenőrző rendszerében jelentős hiányok tapasztalhatók a vizsgált régiókban és hogy az általa megkövetelt korrekciós intézkedéseket a finn hatóságok nem hozták meg;
- iii) A Bizottság megsértette az arányosság elvét, amikor a vitás határozatot kiterjesztette Észak-Karéliára, Észak-Ostrobotniára, Észak-Savóra, Közép-Finnországra, Kainuura és Lappföldre. Végül,
- iv) A Bizottság nem bizonyította, hogy az Észak-Karéliában, Észak-Ostrobotniában, Észak-Savóban, Közép-Finnországban Kainuban és Lappföldön a területalapú támogatások ellenőrző rendszerében alkalmazott intézkedésekkel kapcsolatos eljárás a közösségi joggal ellentétes.

⁽¹⁾ HL L 40., 2004. 02. 12. 31. o.

⁽²⁾ A Bizottság 1992. december 23-i 3887/92/EGK rendelete egyes közösségi támogatások rendszerére vonatkozó igazgatási és ellenőrzési integrált rendszer alkalmazásáról, HL L 391., 1992. 12. 31., 36. o.

kézbizetési cím: Luxembourg, 2004. április 5-én keresetet nyújtott be Európai Közösségek Bíróságához az Osztrák Köztársaság ellen.

A felperes a következő döntés meghozatalát kéri a Bíróságtól:

– állapítsa meg, hogy az Osztrák Köztársaság az EK Szerződés 49. cikke alapján fennálló kötelezettségeit elmulasztotta, amennyiben az Ausländerbeschäftigungsgesetz 18. cikk (12)-(16) bekezdései, valamint a Fremdengesetz 10. cikk (1) bekezdés 3. pontja aránytalan módon korlátozza a szolgáltatások nyújtása keretében, harmadik ország állampolgárságával rendelkező munkavállalók kiküldetését.

– kötelezze az Osztrák Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb jogi érvek

Másik tagállamban letelepedett szolgáltatásnyújtók hátrányosan érintettek, amennyiben harmadik országból származó munkavállalókat küldenek ki Auszriába, tekintettel arra, hogy három különböző osztrák hatóságnál, három ellenőrzési eljárásnak kell magukat alávetniük. A Fremdengesetz (FrG) (idegenrendészeti törvény) által előírt és a hatáskörrel rendelkező konzulátusokon kiállított vízumon valamint az Arbeitsvertragsrechtsanpassungsgesetzben foglalt (AVRAG) (a munkaszerződésekre alkalmazandó jogról szóló törvény) bér- és a munkafeltételek ellenőrzésével kapcsolatos bejelentési eljáráson kívül az Ausländerbeschäftigungsgesetz (AuslBG) (külföldiek munkavállalásáról szóló törvény), megköveteli a munkaerő-piaci regionális szolgáltatásoknál az „EU kiküldetési bizonyítvány” beszerzését.

I. Az AuslBG 18. cikk (12)-(16) bekezdései és az „EU kiküldetési bizonyítvány”

Az AuslBG 18. cikk (12)-(16) bekezdés szerinti az „EU kiküldetési bizonyítvány” beszerzésének megkövetelése a Közösségen belül a szolgáltatásnyújtás szabad áramlására korlátozó hatással van.

Az „EU kiküldetési bizonyítvány” beszerzésének megkövetelése a FrG alapján előírt vízum és az AVRAG által előírt bejelentési eljárás túl aránytalan az Osztrák Köztársaságnak a visszaélések elleni küzdelem és a munkavállalók védelme által követett célkitűzésekhez képest.

Az Európai Közösségek Bizottsága által 2004. április 5-én az Osztrák Köztársaság ellen benyújtott kereset

(C-168/04. sz. ügy)

(2004/C 146/03)

Az Európai Közösségek Bizottsága, képviseli Barbara Eggers asszony és Enrico Traversa úr meghatalmazotti minőségben,

1. A visszaélések megelőzése

Az osztrák szabály ellentétes az arányosság elvével, mivel a szolgáltatásnyújtás szabad áramlása keretében történő kiküldetés feltételeinek hatékony ellenőrzése kevésbé megszorító eszközökkel is biztosítható.